

Saatamme unohtaa, miten paljon Raamattu puhuu uskoviin lapseuden asemasta Jumalaan nähden. – Uskovinahan rukoilemme Jeesuksen opettamaa rukousta; "Isä meidän, joka olet taivaissa." (Matt.6:9)

Haluan lähteä liikkeelle ajatuksin, joissa tarkastelen lasten touhuja ja asenteita. – Ensinnäkin, lasten leikit ja sen keskellä koetut ilot ja surut muistuttavat monesti omaa jumal-suhdettamme. Leikkiessään ja askaroidessaan pienillä asioilla, lapsen ei tule ajateltua niinkään pelottavaa maailmaa ympärillään. Salomo oli oivaltanut tämän kirjoittaessaan; "Sekin on Jumalan lahja, jos Jumala antaa ihmiselle rikkautta ja tavaraa sekä sallii hänen syödä siitä, saada osansa ja iloita vaivannäkönsä ohessa. Hän ei tule niin paljoa ajatelleeksi elämänsä päiviä, kun Jumala suostuu hänen sydämensä iloon." Saarn.5:18–19[*JKR]

Leikit, tai vastaavat puuhastelut saattavat olla kuin *sielun lääkettä*, ajanvietettä, jolloin ihminen elää tuttua ja turvallista elämäänsä. Vanhetessa asiat ja "leikit" muuttuvat vain ikään sopiviksi puuhasteluiksi. Kuuluuhan Jumalan lapseuteen turvautuminen taivaalliseen Isään ja uskohan itsekkin on luonteeltaan syvää luottamusta. (Hepr.11:1) Tässä luottamuksessa, Jumalan perheväkeen kuuluvana lapsi saa opetella hengellisen elämän todellisuuksia tulevia päiviä varten. Uskovaisuus, eli Jumalan lapseus ei estä meitä elämästä luonnollista elämää. Päinvastoin, Jumala, ihmisen Luojana tahtoo meidän nauttivan elämästä ja olevan tyytyväisiä yhdessä jumalisuuden kanssa. (1.Tim.6:6)

Joskus ajattelin, kuinka turhaa ajankulua onkaan musiikki seurakunnan keskellä. Sehän on toistuvaa ääntä eri sävelkorkeuksineen - kuin mantraa, jota "*pakanat hokevat*." – Kunnes ajatuksiini osui Jumalan luoma kukkien kauneus, väriloisto, auringon laskun tai nousun aikaansaamat väreilyt taivaan rannassa. Eihän niitä oikeasti tarvita, mutta niin lämpimiä muistoja ja helpliä tunteita ne saattavat herättää ihmisen sielussa, sielussa, joka sekkin on Jumalan luoma. Monen leikin, tai puuhastelun merkitys nousee esiin tajutessa elämän monimuotoisuutta. Nyt kuuntelen mielelläni hyvien musiikkien "*leikkittelyä*" nuottien ja soitujen kanssa! – Kuinka ihmeellisiä elämän kerroksia voimme nähdä sielun, hengen ja järkimaailman välillä. Halusimmepa tai emme, näistä nivoutuu se elämä, mitä elämme.

Olen saanut armon vetää pientä soluryhmää, ja siinä aikaamme viettäessä, nauramme ja toisinaan itkemme. Saatamme kertoa toisillemme huumoripitoisia juttuja, jotka ilahduttavat mieltämme. Ja taas hetki, niin rukoilemme itkunsekaista rukousta eri asioiden äärellä. Kuinka paljon tuovatkaan erilaiset tuntemukset väriä elämään! Nauttikaamme siitä kaikesta ottaen sen Luojamme kädestä, Hänen lahjanaan.

Lapseusaseman kehitys näkyy elämämme vaelluksessa. Pienenä lapsena leikin pikkuautolla haaveillen, että sitten isona ostaisin sellaisen oikean auton. Lapsuus ja nuoruus menivät, ja nyt, auton vaihdon jälkeen totesin vaimolleni, että juuri tällaisella leikin pieneä. Farmari Volvo oli pikkupojan unelma, joka toteutui kymmenien vuosien kuluttua! Saatan istua autossa tovin ajatun matkan jälkeen, "*räpläten*" kytkimiä ja erilaisia toimintoja. Näen itsessäni sen pikkupojan, joka joskus leikki pikkuautolla. Nyt ovat vain lelut kalliimpia ja isompia. – En usko tekevänä vääryyttä kokiessani "lapseutta" aikuisena miehenä. Päinvastoin, näen siinä elämisen osaamista, sillä nautinhan ja iloitsen silmännähtävästi erilaisista puuhailuistani! – Taivaallisen Isän katsellessa tekemisiäni, uskon Hänen ilahtuvan, sillä nautin elämän lahjasta, sen kaikista asioista elämässäni.

On ihastuttavaa katsella pieniä lapsia, jotka käpertyvät isänsä syliin. Nähdessäni sellaista tapahtuvan, en voi olla ajattelematta omaa suhdettani Jumalaani. Samalla tavoin saan käpertyä taivaallisen Isän syliin iloineni ja suruineni. Se on paikka, jossa saa olla hiljaa, rauhoittua ja olla ikään kuin piilossa tämän maailman meteliltä.

Jeesus opetti, ettei lapseutemme asema Jumalamme edessä ole mikään vähäpätöinen asia. Jeesus nimittäin sanoi, että joka ei ota Jumalan valtakuntaa vastaan, kuin pieni lapsi, ei voi päästä sinne sisälle. (Mark.10:15) Jumalan lapseuteen nöyrytyminen, eli Jumalan kanssa Isä-lapsi suhteeseen tuleminen on ainoa tie taivaaseen. Ja meidän tiedämme, kuinka Jumalan lapsiksi tullaan Jeesuksen sovitustyön kautta.

Avain sana onkin nöyryys. Pieni lapsi ei yritä olla suurempi tai viisaampi kuin isänsä. Joskin hän erehtyisikin niin ajattelemaan, jo pian hän huomaa, kuinka väärässä hän oli. Samoin meidän tulisi ottaa vastaan "ylhäältä tulevaa viisautta." (Jaak.3:15–17)

Lapsi on onnellinen saadessaan olla lapsi. Leikkimiset ja erilaiset pelaamiset nauruineen ja itkuineen värittävät ja kasvattavat pientä lasta jotain tulevaa varten. Mietipä lapsen opettelua syömään, kävelemään, siistiytymään ja pukeutumaan. Jos nämä vaiheet jäisivät väliin puhumattakaan ensimmäisten kouluvuosien Aapisen tavaamisista, miltähän mahtaisi näyttää parikymppinen "sulhasmies" silloin? Lusikka ei osuisi suuhun, vaatteet olisivat nurinpäin yllä ja lukutaidottomanakin tulisi todennäköisesti aika noloja tilanteita. Lapsuuden vaiheet läpi käyneenä, nuorukaisesta kuitenkin kasvoi komea ja fiksu mies valmiina perustamaan omaa perhettään.

Uskovaisuudessa ja Jumalan lapseudessa voidaan nähdä näitä samoja piirteitä. Tulisi olla riittävästi aikaa hengelliselle lapsuudelle, jolloin käsittelemme toinen toistamme armollisemmin. Eihän kolmivuotiaalta voi odottaa, että hän osaisi ajaa jo autoa?!

Muistaessamme itsemme ja toistemme kohdalla lapseuden aseman, saatamme löytää tarvittavaa tilaa kasvaa rauhassa Raamatun ilmoittamaan "täyteen miehuteen." (Ef.4:13) Sehän tarkoittaa kykyä kantaa vastuuta, ja kykyä myös organisoida ja hallita asioiden kulkua kaikella taidollisuudella, viisaudella ja rakkaudella.

Iloitsen siitä, että sain nuoruudessani viettää aikaa ihmisen seurassa, joka oli saanut kasvaa täyteen miehuuteen hengellisesti. Opin häneltä paljon ja vielä näinäkkin päivinä siteeraan hänen lausumiaan elämän eväitä ja totuuksia! Hän ei ollut kiihko, hän ei myöskään aliarvioinut kasvupaikkaani, vaan hän uskoi aina hieman enemmän kykyihini, mitä ne olivat! Se, jos mikä, kasvatti ja loi nuoren miehen sisimpään itsetuntoa. Hänen hengellistä auktoriteettia ihaillessa, yllätyin kerta toisensa jälkeen siitä janosta, mikä hänellä oli eteenpäin kasvuun nähden. Opin hänen seurassaan, että aina voi oppia lisää, aina voi kehittyä, aina voi ponnistella eteenpäin!

Kunpa meistä jokainen saisi tällaisen "kasvatusisän," joka hoivaisi ja antaisi tukea sitä tarvittaessa. Uskon, että tämän Jumalan miehen läsnäolo elämäni nähden oli Jumalan suunnitelma ja hyvin tarkoitussellinen! - Jospa minäkin saisin kasvaa täyteen miehuuteen ja saisin olla jollekulle jotain tämäntapaista.

Eräs lapsuuteen kuuluva piirre ajatuttaa minua. Se on, että lapsi kompastuu, itkee hetken, nousee ja hetken kuluttua kuuluu hersyvä nauru. Hän ei jäänyt kiinni kompastumiseensa ja itkuunsa. Voisimmeko me, myös Jumalan lapsina nousta itkumme jälkeen ja antaa menneen olla? Voisimmeko tarttua tulevaan ja iloita ehyellä mielellä tämän hetken asioista?

Olen pohtinut myös lapseuteen liittyvää "pikkuvanhuutta." Onhan se hauska kuunnella, kuinka

viisivuotias poika puhuu valtavista autoista ja traktoreista, turboista ja nelivedoista! Hän ei tosin tiedä, mitä turbo tai neliveto tarkoittaa, mutta isänsä puheita hän toistaa! Ne ovat hänelle ehdottomia ja aivan varmoja totuuksia.

- Oletko nähnyt tällaista "pikkuvanhuutta" hengellisissä piireissä? Olen itsekkin sitä ollut ja tämän tuosta tunnistan paljon puhumiani asioita, huomaten, etten ole käsittänyt niistä vielä paljoakaan!
- Korvakuulolta olin kuullut ja innoissani toistanut sanoja, mutta syvyyttä ja sisältöä tuovat vasta kokemus ja asiantuntemus ja ennen kaikkea Jumalan läsnäolo elämässä.
- En tiedä, onko toisille käynyt niin, mutta minun Raamattuni on tänään aivan "erilainen," kuin uskovaisuuteni alkuvaiheissa. Olen ikään kuin oppinut lukemaan Jumalan sanaa enemmän Jumalan näkökulmasta, Hänen Henkensä linjauksista ja myös suurena kokonaisuutena, - sen sijaan, että kiihkoilisin yhden pienen pilkun ympärillä.

Lapseudessa ollen, siinä omalla paikalla kasvaen, saamme kuulua perhekuntaan, jonka koti on kerran taivaassa. Sinne olemme matkalla käsi kädessä yhdessä veljien ja sisarien kanssa. Uskossa Jeesukseen ja Hänen kauttaan ja armolahjanaan saamme omistaa iankaikkisen elämän. Meillä on oikeus olla itkeviä, nauravia ja haaveilevia lapsia, Jumalan lapsia, jotka Häneen turvaten tuntevat Jeesuksen antamaa rauhaa, iloa ja riemua!

Ottakaamme siis taivasten valtakunta vastaan, niin kuin pieni lapsi! (Mark.10:15)

Pasi Kallio
Soljujohtaja / Nettityöntekijä
Seinäjoen helluntaiseurakunta
pasitherock@gmail.com
www.uri.fi/pasikallio